

ikke, man har nogen som helst Ret til, samtidig med at man fremsætter en saadan Udtalelse om, at nu gælder det at skabe Tillid til den nye Ordning i Befolkningen; saa ogsaa at hævde, at den Ordning, man nu gennemfører, er en Ordning, som har Befolkningens Tillid. Jeg tror, at Faktorerne ikke ere komne i den rigtige Orden, og Faktorerens Orden er ikke her absolut ligegyldig.

Den ærede Ordfører for „de 27“ (Carl Hansen) stod og udtalte nogle bevægede Ord, hvori han takkede Højre for den Resignation, Højre havde udvist. Aa, jeg tror ikke, Resignationen har været saa umaadelig stor. Højre faar jo en Masse dejlige Ting ved disse Forslag. De faa nu straks et Beløb paa mellem 30 og 40 Mill. Kr. til Militærvæsen; de faa henimod 3 Millioner mere om Aaret, end vi hidtil have givet til Militærvæsen; de faa en Masse Fæstningsanlæg ude omkring paa Sjælland, og de faa en større Hær; de faa i det hele taget en vældig Forøgelse af vort Militærapparat. Skal der virkelig en saa umaadelig stor Resignation til fra Højres Side for at tage mod dette? Det tror jeg ikke, man skal sige.

Jeg har jo nok hørt, at oppe i Landstinget er der blevet sagt af Højres Ordfører der, d. v. s. Ordføreren for den Del af Højre, som stemte mod Forliget, at den højtærede Forsvarsminister fulgte ikke under denne Forhandling sine egne Ord om, at man skulde bøje Villierne mod hinanden; thi den højtærede Forsvarsminister vilde jo ikke bøje sig overfor de Krav, man stillede fra Landstingets Side. Jeg tror, Højres Ordfører i Landstinget har Uret i dette; thi den højtærede Forsvarsminister havde bøjet sig, før han kom til Landstinget. Jeg kan huske en Gang, da Venstre ogsaa var delt i Moderate og Radikale, at Ordføreren for den radikale Del af Venstre paatalte den Omstændighed, at den moderate Del hernede i Folketinget først gik op til Landstinget og spurgte, hvordan de skulde lave Lovene, for at Landstinget kunde tage imod dem. Det bebredede man dem den Gang; men akkurat det samme er jo sket nu. Man har sørget for at have sine Forbindelser med Landstinget i saa god en Orden, at man vidste paa det nøjeste, hvad Landstinget ønskede. Det indrettede man sig paa i Folketinget, og saa var det virkelig for meget forlangt, naar man fra Højres Side i Landstinget fordrede, at nu skulde Forsvarsministeren igen til at give sig og bøje sig. Ja, han gjorde det jo, og han

gjorde det paa ikke uvæsentlige Punkter; det er sikkert; men den største Del af Bøjningen fandt Sted, inden disse Forslag kom op i Landstinget.

Den ærede Ordfører for „de 27“ sagde, at de Forandringer, der ere foretagne i Landstinget, have ikke nogen indgribende Betydning, saa dem vilde han ikke ofre nogen videre Omtale. Ja, jeg ved ikke, hvad den ærede Ordfører forstaaer ved Forandringer af indgribende Betydning; for ham er en Forandring maaske ganske lille og har ikke noget at sige, medens den for os andre har mere at betyde. Men den ærede Ordfører mener maaske, at det kommer ikke saa nøje an paa en Pølse i Slagtetiden, og skal man af med 30—40 Millioner straks og 3 Millioner mere om Aaret, har det ikke saa meget at sige, om man giver en halv eller hel Million mere i Købet. Thi det er Sagen, at der er blevet foretaget meget væsentlige og indgribende Forandringer i Landstinget, Forandringer, der baade i høj Grad medføre forøgede Byrder for selve Befolkningen og kræve meget større Ofre af Statskassen.

Jeg skal ganske kort nævne enkelte af disse. Jeg skal f. Eks. nævne den Forandring, at man oppe i Landstinget har faaet indsat et nyt Stykke i § 10, der lyder saaledes: „Efterhaanden som Befolkningen tiltager, kunne ovenstaaende Tal“ — det er Tallene paa dem, der ellers skulle indkaldes aarligt — „forøges, for saa vidt de nødvendige Midler bevilges paa Finansloven“. Det er jo en Bestemmelse, der rækker meget vidt. Dersom vi skulle ind paa at lade Rekruttilgangen stige med Befolkningens Vækst, er der jo ikke nogen som helst Tvivl om, at det nok skal mærkes, baade i Henseende til de Byrder, der kommer til at hvile paa Befolkningen, som skal bære Værnepligtsbyrden, og i Henseende til de Udgifter, der ville medgaa, og som skulle bevilges paa de aarlige Finanslove. Det er, forekommer det mig, alligevel at være lidt vel flot, naar den ærede Ordfører mener, at denne Forandring er ikke nogen Forandring af indgribende Betydning, saa meget mere som den fører adskilligt andet med sig.

Der staar nu ikke i Anledning af, at denne Bestemmelse er vedtagen, nogen som helst Besked om, hvor store de finansielle Byrder, den medfører, ville blive, ikke det ringeste. I det hele taget ere Lovforslagene, som de nu ere komne ned fra Landstinget, kemisk rene for Oplysninger om de